

Arrest

nr. 312 811 van 11 september 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 mei 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 augustus 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2024 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Neteland op 07/05/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : B. (..)

voornaam : L. E. (..)

geboortedatum : x.x.1968

geboorteplaats : Paramaribo

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, alias: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07/05/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene kwam de Schengenzone via Schiphol binnen op 12/06/2016 met een C-visum geldig tot 01/08/2016. Op 01/08/2016 ontving zij een aankomstverklaring van de gemeente Tongeren.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht, afgenomen door de politie van PZ Neteland op 07/05/2024, dat zij nooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België of in een andere lidstaat. Het administratief dossier echter leert ons dat zij internationale bescherming aan de Belgische overheid aanvraag op 13/09/2019. Dit werd door het CGVS geweigerd op 23/12/2019 en deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven op 24/12/2024. Hieropvolgend werd op 20/11/2020 via aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen betekend aan betrokkene.

Op 04/01/2021 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in met een legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdaan. Betrokkene verwierf het verblijfsrecht en verkreeg een F-kaart op 13/07/2021. Op 07/09/2023 werd betrokkene's recht op verblijf ingetrokken aan de hand van een bijlage 21 met bevel (geldig 30 dagen) om het grondgebied te verlaten, omdat bleek dat de relatie met de referentiepersoon reeds enige tijd beëindigd was. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven op 20/09/2023. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op diezelfde dag opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in met dezelfde Nederlandse persoon. Deze aanvraag werd geweigerd door de DVZ op 21/12/2023 aan de hand van een bijlage 20, waarbij betrokkene eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen kreeg. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 17/01/2024.

Op diezelfde dag als de betekening, diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging met dezelfde Nederlandse referentiepersoon in. Betrokkene maakt aldus misbruik van de wetgeving, door telkens wanneer zij een negatieve beslissing met daarbij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, onmiddellijk een nieuwe aanvraag in te dienen, zodat zij opnieuw in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie. Bovendien, het loutere feit dat betrokkene gedeeltelijk of helemaal samenwonen, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene verklaart verder geen ziekte te hebben die haar zou kunnen belemmeren terug te keren naar Suriname. Zij verklaart niet minderjarige kinderen te hebben in België. Zij verklaart nichten en neefjes in België te hebben, en daarnaast heel veel familie in haar Suriname. We mogen er dus vanuit gaan dat betrokkene tijdens haar verblijf in Suriname over een voldoende netwerk beschikt om daar indien nodig niet alleen te staan. Indien gewenst kan betrokkene via de geijkte kanalen trachten terug te keren naar haar partner in België. In tussentijd kunnen zij met elkaar contact houden via moderne communicatiemiddelen, of kan haar partner betrokkene volgen naar Suriname of haar daar of in een derde land waartoe zij beide toegang zouden hebben, bezoeken.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet drie middelen als volgt uiteen in haar verzoekschrift:

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; SCHENDING VAN ARTIKEL 62 en 74/11 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART 3 EVRM;

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van haar een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr.

28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Zoals gezegd verblijft verzoekster reeds 8 jaar in België. Zij is de partner van dhr. V. J. W. T. (..), van Nederlandse nationaliteit.

(STUKKEN 3 – 7)

Partijen hebben elkaar op 9 september 2019 leren kennen via een datingsite. Ze hebben nadien zeer frequent contact gehad via digitale communicatie.

Op 04.01.2021 diende verzoekster in functie van meneer een aanvraag gezinshereniging in.

Verzoekster werd vervolgens in bezit gesteld van een F-kaart op 13.07.2021.

Verzoekster woont sedertdien samen met meneer te 2200 Herentals, (..). (STUK 7)

Op 07.09.2023 werd haar recht op verblijf ingetrokken door middel van een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. (STUK 8)

Gelet op het feit dat verzoekster en haar partner een duurzame en affectieve relatie onderhouden van inmiddels 4 jaar, heeft het koppel wél de wil en intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert! Dat dit ingegeven zou zijn omwille van een verblijfrechtelijk voordeel, klopt geenszins. Hun relatie is weldegelijk gestoeld op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap en is absoluut niet ingegeven met de intentie die louter gericht is op het bekomen van een verblijfrechtelijk voordeel. (STUKKEN 3 – 7)

Verzoekster verwijst naar de foto's, de Whatsapp gesprekken met elkaar alsook de getuigenverklaringen van vrienden, kennissen en familieleden die de authenticiteit van hun relatie bekrachtigen. (STUKKEN 3 – 7)

Zij beogen ahier een leven samen op te bouwen. Beide partners wonen al 4 jaar samen, wat logisch is als beide partners een duurzame verbintenis wensen te onderhouden.

Thans is zij onterecht aangehouden in het Centrum te Holsbeek.

Als enige motivatie werd het illegaal verblijf van verzoekster opgegeven. De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen.

6.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13septies, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, moet worden afgeleverd.

Als enige motivatie werd het illegaal verblijf van verzoekster opgegeven. De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich een kopie van de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 2 jaar rechtvaardigt.

De motivering in de bestreden beslissing, een gebrekkige motivering, kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals voornoemd wetsartikel nochtans wel vereist.

Verzoekster heeft hier immers haar privé- en gezinsleven. Zij verblijft al 8 jaar in België, waardoor haar hele leven zich hier situeert en zij geen banden meer onderhouden met het land van oorsprong. (STUKKEN 3 – 7)

7.

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een duur van 2 jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een duur van 2 jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en betreft een exacte kopie van de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd; en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

Verzoekster kan alleen maar benadrukken dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familielevens kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.

Het middel is gegrond.”

TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM, SCHENDING VAN ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU EN SCHENDING VAN ARTIKEL 39/79 Vw. EN VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN HET HOORRECHT;

1.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- gezinsleven en zijn woning en zijn correspondentie.”

Artikel 8, 2° EVRM stelt vervolgens dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De in artikel 8, 1° EVRM opgesomde rechten zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de op limitatieve wijze opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen (RvSt 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128)..

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoekster uit te wijzen. Dit vormt een inmenging in haar privéleven dat niet verenigbaar is met artikel 8, 2° EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoekster gezien het ertoe zou leiden dat zij gescheiden zou leven van haar partner (RvSt 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64; Rev. dr. étr. 1999, 258; T. Vreemd. 1998, 329).

2.

In de bestreden beslissing wordt het gezins- en familielevens van verzoekster niet op afdoende wijze onderzocht. (STUKKEN 3 – 7)

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd aan de hand van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier en bevat geen correcte redenen waarom zij werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent met andere woorden niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar de eerdere gezinsherenigingsaanvragen in hoofde van verzoekster. Van een inhoudelijke motivering is geen sprake.

Verwerende partij is op nochtans de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. (STUKKEN 3 – 7)

Verwerende partij heeft niettemin geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het gezins- en familielevens van verzoekster. (STUKKEN 3 – 7)

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster terwijl de verwerende partij hier ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM toe gehouden is. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent niet afdoende gemotiveerd. Indien verzoekster afdoende zou zijn gehoord, zou DVZ op de hoogte zijn geweest met haar Nederlandse partner. Hun relatie is werkelijk en is weldegelijk gestoeld op het totstandbrengen van een duurzame levensverbintenis. Aldus menen verzoeksters dat ook het hoorrecht werd geschonden.

Verzoekster wenst te verwijzen naar de foto's, de Whatsapp gesprekken met haar partner alsook de getuigenverklaringen van vrienden, kennissen en familieleden die de echtheid van hun relatie bekrachtigen. (STUKKEN 4 – 7)

Het staat niet ter discussie dat de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM rekening dient te houden met het gezinsleven van de verzoekende partijen. Mevrouw heeft een relatie van inmiddels 4 jaar met haar Nederlandse vriend. Wat verwerende partij beweert, dat hun relatie niet geloofwaardig is en enkel was ingegeven om een verblijfsvoordeel te beamchtigen, kloopt geenzins en wordt ten stelligste betwist! (STUKKEN 3 – 7)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Verwerende partij kan niet betwisten dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het kan prima facie niet betwist worden dat het bestreden bevel dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht lijkt in casu derhalve van toepassing.

De Raad dient vast te stellen dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze

werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu dient de Raad vast te stellen dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikelen 5 en 7 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verzoekster wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De vraag dringt zich op of het vermeende gehoor wel is verlopen volgens de regels van de kunst.

Uit het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld zich uit te spreken over alle elementen die volgens het hoorrecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie daarover (cfr. *supra*) moeten worden gedekt. Dat de verzoekende partij in staat werd gesteld om nuttig op te komen voor haar belangen, blijkt niet.

Welnu, zoals reeds eerder gesteld blijkt uit recente rechtspraak van het Hof van Justitie dat uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voortvloeit om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek (HvJ 11 december 2014, c-249/13, *Boudjlida*, nr. 51). Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is bewezen.

3.

Verweerster is op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. (STUKKEN 3 – 7)

Verwerende partij heeft een zeer povere poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoekster. (STUKKEN 3 – 7)

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster verbleef samen met haar Nederlandse partner. (STUKKEN 3 – 7)

Het middel is ernstig.

DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 8 EVRM;

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezins- en/of privéleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te

beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Zoals hoger reeds aangegeven, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

De gemachtigde heeft geen poging ondernomen om rekening te houden met het sociaal leven van verzoekster. Verzoekster verblijft sedert 1 jaar in België, al haar sociale belangen zijn in België gesitueerd en zij heeft geen enkele band meer met Suriname. Verzoeksters integratie heeft een zekere duurzame sociale binding teweeggebracht die zij tijdens haar verblijf alhier heeft ontwikkeld en dat er sprake is van een sociale verankering waarmee de gemachtigde allerminst rekening heeft gehouden.

De Raad dient vast te stellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing slechts ingaat op artikel 8 van het EVRM in het licht van een eventueel gezinsleven van de verzoekende partij met haar ex-partner, maar dat de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat met betrekking tot een eventueel privéleven van de verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde zou betwisten dat de verzoekende partij reeds drie jaar in België woont.

De Raad dient vast te stellen dat in het administratief dossier elementen voorhanden zijn die kunnen wijzen op het bestaan van een privéleven in België.

Verzoekster wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96). Ondanks het feit dat vóór het nemen van de bestreden beslissing in het administratief dossier reeds concrete aanwijzingen aanwezig waren voor het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België, heeft de gemachtigde in het geheel nagelaten zelfs maar een onderzoek te voeren naar het bestaan van zulk privéleven (alleszins blijkt dit niet), zodat bijgevolg ook niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing in enige mate rekening heeft gehouden met dit privéleven en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd. Verzoekster benadrukt dat het aan de Raad als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Aangezien de gemachtigde heeft nagelaten enige overweging met betrekking tot het privéleven van de verzoekende partij te maken, terwijl er wel degelijk concrete aanwijzingen voor het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in het administratief dossier aanwezig waren voert verzoekster terecht aan dat de gemachtigde geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met haar sociaal leven en dat hij geen toetsing van artikel 8 van het EVRM heeft gedaan.

In deze mate wordt een schending van de onderzoeksplicht in het licht van voormeld artikel 8 dan ook *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Er blijkt immers niet dat in enige mate rekening werd gehouden met het privéleven van de verzoekende partij, zodat de betrokken overweging nooit als een belangenafweging in concreto kan worden beschouwd en dus niet kan volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM. vaststellingen van de Raad."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr.138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Er dient te worden vastgesteld dat in het

verzoekschrift niet wordt uiteengezet op welke wijze de artikelen 3 EVRM en 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) door de bestreden beslissing geschonden worden. Bij gebrek aan enige toelichting hierover zijn deze onderdelen van het eerste en tweede middel onontvankelijk.

2.4. Waar verzoekende partij in het tweede middel de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opwerpt, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, terwijl *in casu* de bestreden beslissing een inreisverbod betreft. De aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is derhalve *in casu* niet dienstig.

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden als zou niet gemotiveerd zijn waarom haar een inreisverbod wordt gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt vastgesteld dat een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van twee jaar aan de orde is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt, na een afweging van alle relevante gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, geoordeeld dat een inreisverbod voor de duur van twee jaar *in casu* gepast is. Het loutere gegeven dat de motivering inzake de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij gelijkloend is met de motivering gehanteerd in de bijlage 13septies waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat maakt niet dat uit de gegeven motivering van het inreisverbod niet blijkt waarom de verwerende partij kiest voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.5. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoekende partij betwist geenszins dat haar op 7 mei 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Het beroep tegen voormelde beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest 312 810 van 11 september 2024.

Conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt *“De duur van het inreisverbod (...) vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”*

In casu blijkt uit de omstandige motivering ter zake dat de verwerende partij alle relevante gegevens dienaangaande in ogenschouw heeft genomen. Zo stelt de verwerende partij vast dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij werd afgewezen en zij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, dat verzoekende partij medio 2021 verblijfsrecht verkreeg maar dit in september 2023 beëindigd werd met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de relatie met de referentiepersoon reeds enige tijd beëindigd was, dat verzoekende partij nadien verschillende gezinsherenigingsaanvragen indiende met dezelfde referentiepersoon die allen geweigerd werden waarbij zij opnieuw bevolen werd het grondgebied te verlaten, dat uit haar handelen duidelijk naar voren komt dat zij de wetgeving misbruikt door telkenmale opnieuw een aanvraag in te dienen, dat het feit dat zij samenwoont geen automatisch recht geeft op verblijf, dat er geen medische bezwaren zijn tegen terugkeer naar Suriname, dat zij ook geen minderjarige kinderen heeft in België, zij stelt enkel nichten en neefjes te hebben in België, dat zij nog over een ruim netwerk in Suriname beschikt, en dat zij via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van de partner in Suriname contact kan onderhouden in afwachting dat zij via de geijkte kanalen kan terugkeren naar België. De verwerende partij stelt vast dat er geen gegevens voorhanden zijn die een schending zouden opleveren van de artikelen 3 en 8 EVRM zodat, gelet op deze feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, zij oordeelt dat een inreisverbod voor de duur van twee jaar *in casu* gepast is.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor twee jaar oplegt zonder afdoend onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoekende partij de wetgeving misbruikte door het herhaaldelijk indienen van verblijfsaanvragen. De Raad herhaalt dat uit de motivering van de bestreden beslissing ook duidelijk blijkt dat vastgesteld werd dat alle gezinsherenigingsaanvragen van verzoekende partij werden afgewezen, dat een loutere samenwoning geen recht op verblijf geeft, dat zij geen kinderen in België heeft noch enige medische problematiek die het opleggen van een inreisverbod verhindert en dat zij via geijkte weg kan trachten terug te keren naar België en zij in afwachting hiervan via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken van de persoon waarmee zij stelt een relatie te hebben contact kan onderhouden.

Evenmin kan verzoekende partij, gelet op deze motieven, worden bijgetreden waar zij laat gelden dat *“op quasi automatische wijze”* wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Verder moet de verwerende partij ook niet motiveren waarom zij geen andere duur oplegt. Zij moet enkel motiveren waarom zij voor een bepaalde duur kiest, rekening houdend met de specifieke elementen van het geval, hetgeen zij *in casu* gedaan heeft.

2.9. Waar verzoekende partij voorhoudt dat haar gezins- en familielevens alsook haar privélevens niet (op afdoende wijze) werd onderzocht, wijst de Raad op hetgeen volgt.

2.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle, voor die belangenafweging van betekenis zijnde, feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”*, noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip *“privéleven”* een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.10.1. Met betrekking tot de aanvragen tot gezinshereniging van verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Op 04/01/2021 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in met een legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdaan. Betrokkene verwierf het verblijfsrecht en verkreeg een F-kaart op 13/07/2021. Op 07/09/2023 werd betrokkenes recht op verblijf ingetrokken aan de hand van een bijlage 21 met bevel (geldig 30 dagen) om het grondgebied te verlaten, omdat bleek dat de relatie met de referentiepersoon reeds enige tijd beëindigd was. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven op 20/09/2023. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op diezelfde dag opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in met dezelfde Nederlandse persoon. Deze aanvraag werd geweigerd door de DVZ op 21/12/2023 aan de hand van een bijlage 20, waarbij betrokkene eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen kreeg. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 17/01/2024. Op diezelfde dag als de betekening, diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging met dezelfde Nederlandse referentiepersoon in. Betrokkene maakt aldus misbruik van de wetgeving, door telkens wanneer zij een negatieve beslissing met daarbij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, onmiddellijk een nieuwe aanvraag in te dienen, zodat zij opnieuw in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie. Bovendien, het*

loutere feit dat betrokkene gedeeltelijk of helemaal samenwonen, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. (...) Zij verklaart niet minderjarige kinderen te hebben in België. Zij verklaart nichten en neefjes in België te hebben, en daarnaast heel veel familie in haar Suriname. We mogen er dus vanuit gaan dat betrokkene tijdens haar verblijf in Suriname over een voldoende netwerk beschikt om daar indien nodig niet alleen te staan. Indien gewenst kan betrokkene via de geijkte kanalen trachten terug te keren naar haar partner in België. In tussentijd kunnen zij met elkaar contact houden via moderne communicatiemiddelen, of kan haar partner betrokkene volgen naar Suriname of haar daar of in een derde land waartoe zij beide toegang zouden hebben, bezoeken. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt”.

Uit de bijlage 21 van 7 september 2023 blijkt dat verzoekende partij op 19 juni 2023 werd uitgenodigd om elementen over te maken die van belang konden zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht en daarbij ongedateerde foto's van verzoekende partij en Dhr. V., een schriftelijke verklaring van 19 juli 2023 waarin Dhr. V. verklaart nog vaak uit Nederland naar Herentals te komen en “het nog goed maakt” met verzoekende partij, diverse stagecontracten op naam van verzoekende partij, attesten met betrekking tot in België gevolgde opleidingen en een attest van het OCMW waarin wordt verklaard dat verzoekende partij geen uitkeringen ontvangt, overmaakte. Hierover werd in deze bijlage als volgt geoordeeld door verwerende partij: *“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegt waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. De duur van haar legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 04.01.2021 (bijlage 19ter). Betrokkene diende daarvoor nog een andere verblijfsaanvraag in, dewelke echter geen gunstig gevolg kende. Er dient opgemerkt te worden dat er geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden. Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland, waar zij het merendeel van haar leven heeft geleefd en waar blijkens het administratieve dossier ook haar volwassen kinderen wonen. In ieder geval voert zij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Suriname, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene toont aan dat zij geen uitkeringen ontvangt van het OCMW en dat zij opleidingen en stages volgde. Echter, het hebben van een job, het doen van stages en het volgen van opleidingen zijn geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kunnen haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, is de referentiepersoon sedert begin maart 2023 afgeschreven naar Nederland. Het feit dat hij verklaart nog vaak vanuit Nederland naar Herentals te komen en “het nog goed te maken” met betrokkene en van elkaars gezelschap te genieten en dat zij foto's voorleggen waar zij beide opstaan, doet geen afbreuk aan het feit dat kan vastgesteld worden dat de referentiepersoon niet meer in België woont en dat dan ook geen sprake meer is van een duurzame relatie in de zin van artikel 47 van de wet van 15.12.1980. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Haar F kaart dient gesupprimeerd te worden. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene nog een afstandsrelatie zou onderhouden met Dhr V. die nu terug in Nederland woont, kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Nergens uit het dossier blijkt dat sprake is van een elementen van afhankelijkheid van Mr. V., noch van een duurzame affectieve relatie. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in Nederland en/of België wonende familie- en/of vrienden te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt”.*

In de bijlage 20 van 21 december 2023, die aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 17 januari 2024 leest de Raad dat de heer V., J.W.T op 6 maart 2023 naar Nederland werd afgeschreven, dat

verzoekende partij op 19 juni 2023 werd uitgenodigd om elementen over te maken die van belang konden zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht en dat op 7 september 2023 de heer V. zich opnieuw liet inschrijven op het adres van verzoekende partij. In de bijlage 20 van 21 december 2023 werd als volgt geoordeeld door verwerende partij: *“Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. Het feit dat de referentiepersoon reeds eerder terug naar Nederland vertrok en zich pas opnieuw liet inschrijven van betrokkene nadat duidelijk werd dat haar verblijfsrecht in het gedrang kwam, vormt een sterke contraindicatie inzake een duurzame verbintenis tussen partners. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 07.09.2023 opnieuw werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Deze samenwoning is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met zijn partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten”.*

Hieruit blijkt dat in deze beslissingen, die niet werden aangevochten door verzoekende partij en definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn, het bestaan van een duurzame relatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon, i.e. V., W.J.T. niet werd aanvaard. Daarbij werd rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij en haar partner op hetzelfde adres wonen. Waar verzoekende partij verwijst naar foto's en whatsapp berichten die teruggaan tot 2019 en waarvan de meest recente berichten dateren van 26 januari 2024 alsook getuigenverklaringen en een huurovereenkomst wijst de Raad erop dat met deze stukken geenszins wordt aangetoond dat de verwerende partij op verkeerde gronden of met miskenning van bepaalde pertinente gegevens verwezen heeft naar de reeds afgewezen gezinsherenigingsaanvragen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze stukken afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen en beoordeling die reeds in de voormelde bijlage 21 en bijlage 20 werden gemaakt en waarbij werd vastgesteld dat niet langer sprake is van een duurzame relatie. Zij toont geenszins aan dat zij bijkomende elementen heeft aangebracht die aan de vaststellingen van de verwerende partij inzake de gezinsherenigingsaanvragen afbreuk kunnen doen.

De Raad benadrukt dat het geenszins is omdat verzoekende partij in het verleden een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM onderhield met V., W.J.T. daarom moet aangenomen worden dat zij thans nog steeds gewag kan maken van dergelijke relatie. Zoals de verwerende partij omstandig vastgesteld heeft verkreeg verzoekende partij verblijfsrecht medio 2021 maar bleek in 2023 dat de relatie met V., W.J.T. al enige tijd beëindigd was en werd daarop het verblijfsrecht van verzoekende partij beëindigd. Verzoekende partij trachtte dan opnieuw verblijfsrecht te bekomen maar – zoals de verwerende partij vaststelde - kan het loutere gegeven dat V., W.J.T. zich opnieuw liet inschrijven op het adres van verzoekende partij nadat haar verblijfsrecht werd beëindigd niet doen getuigen van een duurzame relatie of gezinsleven en mag redelijkerwijze verwacht worden, zo er werkelijk sprake is van een duurzame relatie of gezinsleven, dat verzoekende partij meer overtuigende stukken dienaangaande kan voorleggen. Louter whatsappberichten, foto's en enkele getuigenverklaringen kunnen in het licht van voorgaande dan ook niet volstaan. Met de door haar voorgelegde stukken slaagt verzoekende partij er geenszins in aan te tonen dat zij wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft met V., W.J.T.. De Raad benadrukt dat de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven in wezen een feitenkwestie is die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat, gelet op de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken, *in casu* wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Zoals voorts blijkt uit de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat verzoekende partij tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet handelt en de wetgeving misbruikt. Gelet op de herhaalde aanvragen tot gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon zonder nieuwe elementen bij te brengen die *wezenlijk* afbreuk doen aan de beoordeling in de bijlage 20 genomen naar aanleiding van de vorige

aanvraag, kon de verwerende partij op goede gronden besluiten dat *in casu* sprake is van rechtsmisbruik. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat geen belangenafweging wordt gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden, en voor zover zou moeten aangenomen worden dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken *quod non*, blijkt uit de lezing van het geheel van de motieven dat niet alleen wordt gemotiveerd dat *in casu* sprake is van rechtsmisbruik maar ook dat *“Indien gewenst kan betrokkene via de geijkte kanalen trachten terug te keren naar haar partner in België. In tussentijd kunnen zij met elkaar contact houden via moderne communicatiemiddelen, of kan haar partner betrokkene volgen naar Suriname of haar daar of in een derde land waartoe zij beide toegang zouden hebben, bezoeken”*. Hieruit blijkt dat de verwerende partij naast het vastgestelde rechtsmisbruik, wel is overgegaan tot een belangenafweging en heeft gemotiveerd dat het mogelijk is voor verzoekende partij om – in afwachting van het voldoen aan de verblijfsvoorwaarden om gezinshereniging te bekomen met de Nederlandse referentiepersoon – via moderne communicatiemiddelen met haar in België wonende partner te communiceren of via bezoeken door de partner in Suriname het contact te onderhouden. Gezien verzoekende partij een volwassen gezonde vrouw is, die zelfstandig een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van haar partner, zoals blijkt uit de periode waarin zij gescheiden van hem leefde, en die verklaard heeft nog veel familie, waaronder haar kinderen in Suriname te hebben, acht de Raad deze belangenafweging correct gemotiveerd en verantwoord in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing. Verder is ook niet betwist dat haar partner zich liet uitschrijven uit de gemeente H. en terugkeerde naar Nederland en zij dus vrijwillig gescheiden leefden. In zoverre uit de whatsapp berichten blijkt dat zij ook tijdens deze periode op deze wijze communiceerden blijkt uit hun eigen gedrag dat zij er zelf voor kozen gescheiden te leven en dit hen er niet van weerhield om een afstandsrelatie te hebben. De partner verklaarde op 19 juli 2021 dat hij sinds zijn pensionering vaker in Nederland is bij zijn kinderen (zie administratief dossier) en er kan niet blijken dat haar partner verhinderd zou zijn om te reizen en verzoekende partij te vergezellen in Suriname indien gewenst. Zo thans gedateerde foto's voorliggen en een groot aantal Whatsappberichten en een aantal getuigenverklaringen van familieleden, worden deze als dusdanig niet specifiek toegelicht in het verzoekschrift en kan hieruit als dusdanig ook niet het bestaan van een duurzame en affectieve relatie met dezelfde partner worden afgeleid. Voor zover zij heden op hetzelfde adres wonen, doet dit geen afbreuk aan het feit dat haar partner er in het verleden vrijwillig voor koos om terug te keren naar Nederland in 2023 en pas nadat duidelijk werd dat de verblijfsvergunning van verzoekende partij in het gedrang kon komen, hij zich terug registreerde in H. en dat verzoekende partij de vorige weigeringen van haar aanvragen gezinshereniging niet heeft betwist. Bovendien en voor zover blijkt dat zij in de periode dat de partner terug in Nederland gedomicilieerd was nog steeds contact onderhielden, blijkt dat de vrijwillige keuze van haar partner om terug te keren naar Nederland hen er niet van weerhield contact te houden. Verzoekende partij betwist verder evenmin dat zij verklaarde dat zij heel veel familie heeft in Suriname zodat de verwerende partij er redelijkerwijze kan vanuit gaan dat zij in Suriname over een voldoende netwerk beschikt om daar indien nodig niet alleen te staan. Zij betwist evenmin dat zij geen ziekte heeft die haar zou kunnen verhinderen terug te keren naar Suriname en geen minderjarige kinderen in België te hebben maar wel neefjes en nichtjes en beroept zich, wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ook niet op de aanwezigheid van neefjes en nichtjes in België. Het EHRM aanvaardt in het algemeen in zijn rechtspraak dat tussen volwassen partners op basis van moderne communicatiemiddelen gedurende een zekere tijd contact wordt onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, punt 100).

Gelet op de individuele omstandigheden van verzoekende partij en haar partner en de aard van hun relatie zoals die blijkt uit de gegevens van het administratief dossier is het niet kennelijk onredelijk noch disproportioneel dat van verzoekende partij verwacht wordt dat zij tracht terug te keren naar haar partner in België via de geijkte kanalen en dat zij in afwachting daarvan met haar partner contact houdt via de moderne communicatiemiddelen dan wel dat haar partner haar volgt naar Suriname of haar daar bezoekt of in een ander land waartoe zij beiden toegang zouden hebben. Het betoog van verzoekende partij waaruit blijkt dat zij het oneens is met de beoordeling van haar relatie en meent dat zij wel afdoende bewijzen heeft voorgelegd waaruit een duurzame relatie met de partner blijkt volstaat niet om aan te nemen dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging in haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zoals artikel 74/12 van de vreemdelingenwet ook voorschrijft kan verzoekende partij in het herkomstland de opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen. Een schending van het gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.10.2. Inzake de aangevoerde schending van het privéleven wijst de Raad erop dat het verblijf van verzoekende partij reeds op 7 september 2023 beëindigd werd en dat de verwerende partij overwoog dat *“De duur van haar legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 04.01.2021 (bijlage 19ter). Betrokkene diende daarvoor nog een andere verblijfsaanvraag in, dewelke echter geen gunstig gevolg kende. Er dient opgemerkt te worden dat er geen rechten kunnen worden*

geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden. Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland, waar zij het merendeel van haar leven heeft geleefd en waar blijkens het administratieve dossier ook haar volwassen kinderen wonen. In ieder geval voert zij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Suriname, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene toont aan dat zij geen uitkeringen ontvangt van het OCMW en dat zij opleidingen en stages volgde. Echter, het hebben van een job, het doen van stages en het volgen van opleidingen zijn geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kunnen haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing.” Zoals duidelijk blijkt overwoog de verwerende partij dat verzoekende partij nog maar relatief kort in België verbleef en dat, gelet op het feit dat zij het overgrote deel van haar leven in Suriname heeft doorgebracht, aangenomen mag worden dat zij nog banden heeft met dat land. Haar leeftijd en gezondheidstoestand laten toe vast te stellen dat zij ook in Suriname kan tewerkgesteld worden alwaar zij de in België opgedane werkervaringen kan aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. Er is voorts ook geen sprake van een dermate sociale of culturele integratie die een terugkeer naar Suriname verhinderen. Zoals reeds hoger gesteld heeft verzoekende partij tegen deze beslissing geen beroep aangetekend. De thans bestreden beslissing betreft geen beslissing die een einde stelt aan enig recht van verblijf nu dergelijk recht reeds op 7 september 2023 beëindigd werd. Er kan dan ook niet worden besloten dat deze beslissing een inmenging in het privéleven zou vormen die enkel mogelijk is in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bedoelde gevallen. Door thans bloot te betogen dat *“al haar sociale belangen (...) in België (zijn) gesitueerd en zij (...) geen enkele band meer met Suriname (heeft)”* maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij, die in de bestreden beslissing duidelijk verwezen heeft naar de beëindigingsbeslissing van 7 september 2023, enig aspect van haar privéleven dat zij nog niet had beoordeeld veronachtzaamd heeft waardoor het treffen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar een schending van artikel 8 EVRM zou opleveren. Door louter te stellen dat zij wel degelijk een privéleven heeft ontwikkeld op het Belgische grondgebied en de elementen te herhalen die de verwerende partij reeds in ogenschouw heeft genomen maakt zij niet aannemelijk dat de reeds gemaakte belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM niet afdoende is. De verzoekende partij voert geen elementen aan waarmee geen rekening zou zijn gehouden en geeft louter blijk van het hebben van een andere mening.

2.11. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.12. Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt: *“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”* Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.13. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86)

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september

2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Zoals blijkt uit het administratief dossier werd verzoekende partij op 7 mei 2024 voor het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk gehoord. Verder blijkt uit de bespreking hoger dat verzoekende partij met haar betoog in het verzoekschrift hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming en waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden. Zij maakt derhalve geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

2.14. Waar verzoekende partij nog het vertrouwensbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekende partij eveneens geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene. (RvS 3 juni 2010, nr. 204655). Verzoekende partij was op de hoogte van het feit dat zij zich in een precare verblijfssituatie bevindt en dat haar vorige aanvragen tot gezinshereniging zijn afgewezen zonder dat zij deze beslissingen betwist heeft. Gelet op de bespreking hoger maakt verzoekende partij evenmin een schending van het rechtszekerheids-en/of vertrouwensbeginsel aannemelijk.

2.15. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER